

Arrest

nr. 167 654 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, komt op 6 september 2009 toe in de luchthaven van Zaventem.

Op 6 september 2009 wordt een beslissing tot teruggrijving genomen.

Op 12 september 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 12 september 2009 wordt een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijving – asielzoeker genomen (bijlage 11*ter*).

Op 26 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}).

Op 3 november 2010 wordt verzoekster overgedragen aan Denemarken.

Op 14 november 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 juli 2013 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen.

Op 27 maart 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tegen deze twee beslissingen is gekend onder het rolnummer X.

Op 6 mei 2015 bieden verzoekster en haar partner zich aan bij de gemeente Schoten met het oog op een huwelijk.

Op 27 juli 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 24/07/2015.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

Op 11 augustus 2015 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk van verzoekster met haar Belgische partner.

Op 12 augustus 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Schoten de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking.

Op 8 september 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}).

Op 8 september 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod voor drie jaar genomen (bijlage 13^{sexies}).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 152 605 van 16 september 2015 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze twee

beslissingen verworpen. Bij arrest van de Raad nr. 161 532 van 8 februari 2016 werd de afstand van geding vastgesteld wat de nietigverklaring betreft.

Op 22 oktober 2015 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 18 april 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Op 26 april 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt aangevoerd dat verzoekster niet meer van het vereiste belang getuigt omdat zij onder een definitief geworden inreisverbod staat dat geldig is tot september 2018.

Ter zitting antwoordt de advocaat van verzoekster dat het bevel van 8 september 2015 impliciet werd ingetrokken en als gevolg hiervan ook het inreisverbod van 8 september 2015, omdat aan verzoekster een attest van immatriculatie werd afgegeven tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag (oktober 2015 – april 2016).

Er wordt opgemerkt dat deze redenering afbreuk doet aan het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 161 532 van 8 februari 2016, waarbij inzake het beroep tot nietigverklaring tegen het inreisverbod van 8 september 2015 de afstand van geding wordt vastgesteld. Deze argumentatie wordt bijgevolg niet aanvaard. Het inreisverbod van 8 september 2015 is inmiddels definitief geworden en bestaat momenteel nog steeds.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

2.3. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 8 september 2015 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, dat haar op 8 september 2015 ter kennis werd gebracht. Verzoekster heeft een beroep tegen dit inreisverbod ingediend bij de Raad, maar in dit beroep werd de afstand van geding vastgesteld op 8 februari 2016, bij arrest met nummer 161 532.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

*“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:
(...)”*

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering (...)"

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

Enkel het toekennen van de internationale bescherming overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. Gezien artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet er niet in voorziet dat het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou kunnen ingaan tegen het inreisverbod en zulks ook niet blijkt uit de overige bepalingen van de vreemdelingenwet, en gezien artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod gedurende zijn geldingsduur een verbod behelst om op het grondgebied te verblijven, dient te worden besloten dat aan de vreemdeling die valt onder een geldend inreisverbod geen verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel 9bis kan worden toegekend tot op het ogenblik dat de duur van het inreisverbod is verlopen of tot aan een eventuele schorsing, vernietiging, opheffing of intrekking ervan (zie *mutatis mutandis*: RvS 9 maart 2012, nr. 218.401).

In voorliggend geval trad het aan verzoekster opgelegde inreisverbod in werking op 8 september 2015. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat verzoekster er geen rechtsmiddel meer tegen kan aanwenden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekster daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Derhalve blijkt dat verzoekster thans onder de gelding valt van een inreisverbod van drie jaar dat tot nader order niet is vernietigd of geschorst door de Raad en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken, opgeschort of opgeheven.

Een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel kan, gelet op het feit dat verzoekster onderworpen is aan een inreisverbod, waardoor haar *"de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten"* gedurende een termijn van drie jaar wordt verboden, slechts aanleiding geven tot een (nieuw) bevel om het grondgebied te verlaten dat onder meer melding maakt van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, daar de gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van voormeld artikel een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven. Zodoende kan verzoekster op heden geen wettig belang doen gelden bij haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en kan dit beroep geen enkel nuttig effect ressorteren.

2.4. Er mag echter geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19

december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Doc.Parl.*, 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM dienen eerst te worden onderzocht.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat haar Belgische verloofde hier geboren en getogen is en dat een gezin stichten niet mogelijk is indien verzoekster 8.000 kilometer van haar partner verwijderd is. Van haar verloofde kan niet verwacht worden dat hij alles achter laat, hij heeft hier kinderen uit een vorige relatie, familie, vrienden, een job, een woning, in Ghana hebben zij niets en kunnen zij nergens terecht, bovendien spreekt haar verloofde de taal niet. Er is nog een politieonderzoek lopende naar de huwelijksaanvraag van verzoekster en haar verloofde. Een terugkeer maakt het onmogelijk om aan dit onderzoek mee te werken zodat de huwelijksvoltrekking uitgesloten wordt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verzoekster kenbaar had gemaakt aan het bestuur dat zij een relatie onderhield met een Belgische man en dat zij en haar partner zich hadden aangeboden bij de gemeente met het oog op een huwelijk. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, na de bestreden beslissing, de huwelijksvoltrekking geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van de procureur des Konings.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er wordt niet betwist dat verzoekster een gezinsleven heeft in België. Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding echter geen inmenging in het gezinsleven van verzoekster. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is niet van toepassing.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Er dient te worden opgemerkt dat het gezinsleven door verzoekster werd ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was.

Verzoekster toont evenmin aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van het gezinsleven in het land van herkomst of elders. De omstandigheid dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, hier woont en werkt, familie, vrienden, een job en een woning heeft, evenals kinderen uit een vroegere relatie, zijn elementen die eigen zijn aan de keuze voor een grensoverschrijdende relatie en kunnen *in casu* niet beschouwd worden als onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven elders uit te oefenen. Wat het onderzoek naar het huwelijk betreft, dient te worden opgemerkt dat dit inmiddels reeds (negatief) is afgesloten.

Verzoekster maakt met haar beweringen dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoekster de opheffing van het inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel verzoekster niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit het bestreden bevel. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Er wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan het gestelde in artikel 2.5. Het beroep tegen de bestreden beslissing is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET